

Джоконда і Наполеон

Анатолій Косматенко

Творінням дивним Леонардо
Прикрасив спальню Бонапарт —
Блюзнірство, гідне б ретрограда!
(Що ж, із мистецтвом безпардонні бонапарти,
Та хто з них "Монни Лізи" варт?!)
"Я виграв бій! Я витяг знов щасливу карту!
Так буде завш. І це не жарт.
Не посміхайсь дарма, мадам Джокондо! —
Так, повертаючи з боїв назад,
Гукав щораз Наполеон Джоконді гордо. —
Моя імперія покриє світ,
Всі пензлі світу слугуватимуть у мене!
Ти чуєш, як шумлять полків моїх знамена
Від хвиль варязьких до прадавніх пірамід?!
Хто в славі вищивсь більш? Назви його імення!
Аттіла? Цезар? А чи Вінчі геній,
Що звів тебе на це ось полотно?!
Не знаю рівні я на всій землі злиденній!" —
Зухвалець панував. Пив славу, як вино.
Здавалось, вік лунати похвальбі шаленій...
Та вдарив грім Бородіно —
І впав додолу талиський ківер...
За знаменом хилилось знамено,
А крижаний московський вітер
Розвіяв хміль, і чвань, і славу заодно!

Нема імперії. Запався й слід.
Безумець у ганьбі скінчив дорогу.
Джоконда ж дивиться у світ
І загадково усміхається до нього...